

Arrest

nr. 215 092 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.
2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 24 oktober 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking luidt als volgt:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een termijn van drie jaar.

Het beroep lijkt onontvankelijk, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker eerder op 4 november 2013 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Het hiertegen ingestelde beroep werd op 5 maart 2015 door de Raad verworpen (RvV 5 maart 2015, nr. 140.358). Het ingestelde cassatieberoep werd door de Raad van State bij beschikking van 13 mei 2015 niet toelaatbaar verklaard (RvS 13 mei 2015, nr. 11.283 (c)). Het inreisverbod van 4 november 2013 is derhalve definitief geworden. Uit het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 volgt dat een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). Er zijn geen indicaties dat verzoeker het grondgebied verlaten heeft. Nu bij een eventuele vernietiging van de huidige bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) verzoeker nog steeds onder definitief inreisverbod van drie jaar staat, lijkt hij niet over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij zijn beroep. Inreisverboden lijken niet cumulatief te kunnen worden opgelegd”.

3. Verzoeker richt op 5 november 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting, om alsnog zijn visie kenbaar te maken, de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 december 2018 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt bereid te zijn zich naar de wijsheid te gedragen, indien de Raad bij arrest vaststelt dat verschillende inreisverboden niet cumulatief kunnen worden opgelegd. De verwerende partij stelt dat verschillende inreisverboden niet cumulatief kunnen worden opgelegd. Hierop merkt de verzoekende partij op dat het bestreden inreisverbod dan evengoed uit het rechtsverkeer kan gehaald worden”.

5. Door zich naar de wijsheid te gedragen, slaagt verzoeker er niet in de inhoud van voormelde beschikking te weerleggen. Het opnemen van het standpunt van de verwerende partij ter terechtzitting dat inreisverboden niet cumulatief kunnen worden opgelegd, volstaat om verzoeker de nodige rechtsbescherming te verlenen. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA